

Văn mẫu lớp 5: Tả chú công nhân đang xây nhà

Bài tham khảo 1

Anh tạo là một công nhân xây dựng tại một công trường gần nhà. Vào một buổi sáng chủ nhật em được theo anh đến xem nơi đang làm việc.

Đây là công trường đang thi công xây dựng một ngôi nhà năm tầng. Một chục công nhân đang lao động khẩn trương trên một khoảng đất tương đối rộng. Góc này, mấy người đang trộn vữa, góc kia mấy người đang xếp gạch tiếp tế cho tổ xây dựng trong đó có anh Tạo. Anh Tạo có vóc người to lớn, khỏe mạnh, nước da sạm đen vì nắng. Anh đội chiếc nón nhựa màu vàng và mặc bộ quần áo “bảo hộ” màu tím than mới được phát; tay đi găng bằng vải bạt dày. Anh đứng vững trãi trên một giàn giáo, trước mặt là một bức tường dài xây dở dang, cao ngang thắt lưng. Dưới giàn bên phải anh là một xô vữa, bên trái là một đồng gạch. Thoạt tiên, anh dùng dao xây xúc một ít vữa phủ đều lên hàng gạch trên cùng của bức tường. Sau đó, anh lấy tay trái nhặt lên một viên gạch đặt ngay ngắn lên chỗ mới trải. Rồi một tay anh giữ viên gạch, tay kia dùng dao xây gõ nhẹ vào nó. Cuối cùng, anh đưa dao gạt những chỗ vữa thừa nhô ra ở các viên gạch. Chuyển sang hàng gạch khác, anh đặt viên đầu tiên so le với viên gạch ở hàng dưới. Anh đặt viên gạch nằm ngang trên tay rồi chém nó làm hai nửa, ước một nửa để chêm vừa khít chỗ so le đầu hàng. Đôi tay anh liên tục hoạt động một cách nhịp nhàng, khéo léo. Thình thoảng, anh rút trong túi ra một chiếc dây dọi để kiểm tra độ thẳng của bức tường đang xây. Tay cầm đầu dây ngang tầm mắt, anh nheo mắt và mỉm cười. hài lòng với việc mình làm. Mặt trời càng lên cao, bức tường trước mặt anh lại càng cao thêm. Ánh nắng mỗi lúc một gay gắt, những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt chữ điền của anh đng thi nhau rơi. Những tiếng cười nói rôm rả của mấy anh công nhân làm vui đi nỗi vất vả trong công việc.

Em ngược nhìn bức tường anh đang xây cứ cao dần thêm mãi và nhìn anh với vẻ đầy thán phục, anh đang huyết sáo bỗng dừng lại, nở nụ cười tươi nói:

- Chú em thấy “mê” cái nghề thợ xây của anh không?

Bài tham khảo 2

Hằng ngày đến trường, em đi qua một công trường đang xây dựng. Em thường bắt gặp ánh mắt vui tươi quen thuộc của chú Hưng làm nghề thợ xây.

Lần đầu tiên quen chú, em có cảm tình ngay với đôi mắt ánh lên niềm tự tin của con người nhiều nghị lực. Với thân hình khá vạm vỡ, chú khoan thai bước lên giàn giáo, bắt tay vào công việc quen thuộc hằng ngày. Chú cúi xuống xúc vữa, trải một lớp lên hàng gạch đã xây. Rồi chú cẩn thận xếp từng viên gạch màu hồng tươi lên trên. Thỉnh thoảng gặp khoảng trống cuối cùng của một hàng gạch, không đặt vừa viên gạch, chú lấy lưỡi bay chặt bớt đi. Chú dùng cán bay gõ nhẹ nhiều lần để gạch được ngay và gắn chặt vào nhau. Chú cẩn thận lấy thêm vữa lấp đầy khe và làm kĩ để vữa không rơi vãi. Đôi bàn tay thô ráp của chú làm việc thật dẻo dai đều đặn và chính xác. Chú chăm chỉ làm như quên hết tiếng động ồn ã xung quanh. Thỉnh thoảng, chú dừng xây, lấy dây dọi xem bức tường có thẳng đứng không. Khi gạch và vữa đều hết, chú ngồi nghỉ một lát rồi gọi vọng xuống:

– Gạch!

– Vữa!

Thế là gạch được liên tiếp quăng lên. Từ trên cao, chú nhanh nhẹn bắt lấy như một thủ môn lành nghề bắt bóng, vừa bắt chú vừa xếp từng viên một cách gọn gàng ngay ngắn. Một xô vữa nặng được kéo lên và chú tiếp tục làm. Mặt trời ngày một lên cao và bức tường xây cũng mỗi lúc một cao. Chú cúi trần để lộ cái lưng to bè bóng nhẫy và hai cánh tay có bắp thịt nổi lên cuộn cuộn. Chú huýt sáo một điệu nhạc vui như muốn quên đi cái nắng gay gắt.

Nhìn chú làm việc khéo léo và vất vả, em ước nếu mình là họa sĩ mình sẽ vẽ một bức tranh miêu tả sự khó nhọc và nguy hiểm của người thợ đã tạo nên những ngôi nhà chọc trời, vững chãi, thách thức gió bão và thời gian. Chính những ngôi nhà ấy đã tạo nên biết bao nhiêu tổ ấm gia đình, hạnh phúc cho mọi người, trong đó có cả em nữa. Em thầm biết ơn người thợ ấy và mong sau này

có máy móc thay sức người để những chú công nhân đỡ vất vả và đỡ nguy hiểm khi đứng ở tầm cao.

Bài tham khảo 3

Trong không khí thi đua lập thành tích chào mừng ngày thành lập Quân đội Nhân dân Việt Nam 22-12, trên công trường xây dựng, mọi người nhộn nhịp trong một ngày lao động mới. Có một bác công nhân bước lên giàn giáo với một nụ cười tươi rói trên môi làm em nhớ mãi.

Bác tên là gì nhi? Em cũng không biết nữa. Chỉ thấy một thân hình vạm vỡ, cân đối đang bước lên giàn giáo. Lúc này, bình minh vừa hé rạng làm cho thân hình bác càng thêm nổi bật. Bác đứng đó với đôi chân vững chắc, tay cầm lấy một viên gạch đỏ hồng. Bác thành thực trong từng động tác đến tuyệt vời. Vừa dùng tay trát xi măng, bác vừa khẽ huýt sáo một điệu nhạc êm đềm, trông bác rất yêu đời.

Đôi mắt bác ánh lên niềm tin và nghị lực. Nắng vàng rực rỡ. Những làn mây trắng thông thả lượn lơ như muốn thưởng thức công trình của bác. Mặt trời càng lên cao, thì bức tường của bác cũng cao dần.

Thời gian trôi qua, bác vẫn đứng đó, đôi chân giang ra trong tư thế vững chãi, đôi tay thoăn thoắt. Đẹp nhất là khi bác mỉm cười, nụ cười tươi rói, thật đáng yêu. Mái tóc vốn màu đen xanh, nay sương gió nắng mưa đã nhuộm thành nâu đỏ. Bộ quần áo bạc màu ướt đầm mồ hôi.

Bỗng tiếng keng báo hiệu giờ nghỉ trưa vang lên. Mọi người lần lượt thu dọn dụng cụ, rửa chân tay chuẩn bị xuống nhà ăn. Bác công nhân của em vẫn miệt mài với công việc, số hồ đã trộn từ trước đưa lên chưa làm hết, nếu nghỉ bây giờ, số hồ còn lại ắt sẽ bị hỏng. Có lẽ nghĩ vậy mà bác cố ráng thêm ít phút nữa tận dụng hết số hồ còn mới thu dọn đồ đạc, bước xuống giàn giáo cùng anh em ăn mía.

Em chưa biết tên bác nhưng việc làm của bác đã để lại trong em một ấn tượng sâu sắc về sự tận tụy, hết mình vì công việc chung. Bác là tấm gương trong lao động cho tuổi nhỏ chúng em học tập.